

The Light

A multilingual journal of Islam.

ISSN:2754-2661

February
2022

International Organ of the Centre for the Worldwide Lahore Ahmadiyya Community.

WE BELIEVE

The Holy Prophet Muhammad (s) is the Last Prophet. After him, no prophet, old or new, can ever come.

The Holy Quran is complete, and no verses are missing from it.

The Holy Quran is perfect, and none of its verses is abrogated.

Webcasting on the world's first real-time Islamic service at

www.virtualmosque.co.uk

Editors

Managing Editor Lord Shahid Aziz (U.K.)

Canada – Prof Mir Faizal, **Italy** – Mr Abdul Jalil (Guido) Travagliani, **Ivory Coast** – Mr Abou Tienne, **Suriname** – Prof Robbert Bipat, **Uruguay** – Prof. Ubaldo Pino

Contents

The Call of the Messiah	2
<u>Women Witnesses</u> Haseena Bint Ziaudeen	3
<u>Killing a Human in Islam</u> Dr Zahid Aziz	5
<u>Whoever Saves a Life</u> – A Jewish View	7
<u>Text versus Spirit of the Quran</u> N Sattar	9
<u>French article</u>	10
<u>Dutch Articles</u>	14
<u>Italian Article</u>	19
<u>Spanish Article</u>	22

Broadcast Venues

- <https://www.facebook.com/LahoreAhmadiyyaCommunity/>
- <https://www.youtube.com/c/WorldwideAhmadiyyaAnjumansLahore/videos>
- <https://mixlr.com/radio-virtual-mosque/showreel>

Our Websites

- [International H.Q.](#)
- [Research and History](#)
- [The Working Mosque and Mission](#)
- [The Berlin Mosque and Mission](#)
- [Quran search](#)
- [Blog](#)

Broadcast Schedule (U.K. time)

1. **Mon to Thursday**
1900 - Urdu - تدریس القرآن
19:30 - English - Reflections on the Holy Quran
2. **Friday** 13:00 Friday Service
3. **Saturday**
4. 14:00 – Urdu – Pure discussions
WhatsApp group

Podcasts of all broadcasts are available on Podbean and Spotify.

Pure Discussions

This is a Whatsapp group which allows people of different beliefs to broadcast, and to defend their views. The Holy Prophet (s) regarded differences of opinion and discussion as a blessing for the *Ummah*. It is sad that many discussions degenerate into name calling despite the admins best efforts.

The Call of the Messiah

by **Hazrat Mirza Ghulam Ahmad**

The Promised Messiah and
Mahdi

(Editor's note: "Predominance of Islam" is the English translation of the Promised Messiah's book, Fath-i Islam, by the late Mirza Masum Baig. In this, the Promised Messiah discusses his mission. The translation has been edited to bring the English up to date.)

Descending of angels

An ignorant person may probably be confused in understanding the true meaning of the descending of angels. Therefore, it should be clearly understood that the practice of God has been that when an apostle or a prophet or a *muhaddas* descends from heaven to reform humankind, there always descend with him angels who infuse guidance into responsive minds and induce them to goodness and virtue. These angels continue to descend until the darkness of disbelief and vice is dispelled. The delightful dawn of faith and righteousness appears, as the Most High God, glory be unto Him, has said: "*The angel and the Spirit descend in it by the permission of their Lord - for every affair - peace, it is till the rising of the morning*" (97: 4). So, the descending of the angels and the Spirit from the heavens takes place only when an exalted person, adorned with the mantle of Divine revelation, descends upon this earth. As a matter of special favour, the Holy Spirit is conferred upon this Divine Deputy, and the angels accompanying him descend upon hearts that are inclined to respond. A reflection of this luminous light falls upon all the precious minds wherever they are found in the world. And a vivid brightness and resplendence spread all over this earth. Through the pure and healthy influence of the angels, good and noble ideas crop up in the minds spontaneously, and the Unity and Oneness of the Divine Being begin to seem beautiful. A spirit of the love of justice and truthfulness is breathed into righteous and unsullied hearts, whereas the

weaker ones are invigorated with power and strength. A favourable wind, which helps to push and promote the purpose of the Holy Reformer, begins to blow in every direction. People are drawn towards goodness and integrity of their own accord, under the guidance of a hidden hand.

Excitement and a commotion arise among the nations. The ignorant, devoid of understanding, then begin to suspect and suppose that the world's thoughts have taken a turn towards righteousness and truth. In reality, those angels descend from heaven along with the Divine messengers and vouchsafe extraordinary powers for the appreciation and acceptance of the Truth. They arouse the sleeping ones from their sleep and the inebriated from their intoxication. They expand the hearing of the deaf, infuse life into dead hearts and draw out the buried from their graves. Then the eyes of the people start to open. Things closed and hidden previously begin to be disclosed to their minds. In truth, these angels are not something separate from the man of God. They are the light of his face and the shining and splendid signs of his courage and spirit which, by their magnetic force, draw every willing and congenial person towards them, irrespective of his physical nearness or remoteness or his familiarity or utter strangeness. In brief, whether in the people of Asia, Europe or America, all that moves towards virtue in that age, no matter what the zeal for the Truth, angels who descend from heaven with the Divine Deputy cause it. It is an immutable law of God in which you will never find a change. It is crystal clear and easy to understand, and it will indeed be your misfortune if you should not ponder over it. Since this humble servant has come from God with righteousness and truth, you will find the signs of my truthfulness in every direction. The time is not far off when you will see legions of angels descending from heaven upon the hearts of people in Asia, Europe and America. You have read in the Holy Qur'an that the descent of angels along with God's vicegerent is necessary that they may turn human hearts in the direction of Truth. Wait, therefore, for this sign. And if the angels do not descend, and you behold

not in this world the pronounced effect of their descent, nor find human hearts moving extraordinarily in the direction of Truth, you may then know and understand that none has come from heaven. But if all these things come to pass, you should then cease and refrain from your denial and denouncement so that you may not be judged as disrespectful people in the eyes of God.

Invincible light

Another sign is that God has endowed this humble servant with the extraordinary lights bestowed upon His chosen servants only and cannot be resisted or counteracted by other people. If you are in doubt, come out in the field to face me, but be assured that you will not be able to stand against me. You have tongues in your mouths but no hearts within. You have bodies but no life in them, and you have eyes but no light to illuminate them. May God bestow light upon you that you may be able to see.

The third section

To this section belong those seekers after truth and other persons who, having been apprised of the existence of this divine mission, undertake journeys to pay us visits. This section, too, is in the process of regular enhancement even though the number of visits, during certain days, shows an occasional fall, only to rise with more vigour and zeal so that in the course of these seven years, more than 60,000 guests have come to stay with us. How much have my words conferred a spiritual benefit upon the responsive souls from among them, and problems cleared and explained, and their weakness removed, is known only to God. However, there is no doubt that the discourses delivered in reply to questions and objections, or made of our own accord to benefit and suit the time and occasion, have proved to be more productive, effective and penetrative than the compilation of books.

Third sign

There is yet a third sign that the Holy

Prophet (peace and the blessings of Allah be upon him), in whom you claim to repose your complete faith, has spoken about this humble servant. A record of these is found in your authentic traditions. You have not thought about these to this day. You are, in reality, the hidden enemies of the Holy Prophet, for you are striving not to establish his truth but to attribute to him a lie and a falsehood. ([Return to Contents](#))

IN ISLAM, ONE MAN EQUALS TWO WOMEN WITNESSES!

By Haseena Bint Ziaudeen

This is one of the most common misconceptions about Islam. However, it is **not** true that two female witnesses are **always** considered equal to one male witness.

There are about five verses in the Qur'an that mention witnesses without specifying male or female. There is only one verse in the Qur'an from which it is argued that two female witnesses are equal to one male witness. And this is the longest verse in the Qur'an regarding financial transactions contracting a debt. It says:

“O you who believe, when you contract a **debt for a fixed time**, write it down. And let a scribe write it down between you with fairness; nor should the scribe refuse to write as Allah has taught him, so let him write. And let him who owes the debt dictate, and he should observe his duty to Allah, his Lord, and not diminish anything from it. But if he who owes the debt is unsound in understanding or weak, or (if) he is not able to dictate himself, let his guardian dictate with fairness. **And call to witness from among your men two witnesses; but if there are not two men, then one man and two women from among those whom you choose to be witnesses, so that if one of the two errs, the one may remind the other.** And the witnesses must not refuse when they are summoned. And be not averse to writing it whether it is small or large, along with the time of its falling due. This is more equitable in the sight of Allah and makes testimony surer and the best way to keep away

from doubts. But when it is ready merchandise which you give and take among yourselves from hand to hand, there is no blame on you in not writing it down. And have witnesses when you sell one to another. And let no harm be done to the scribe or the witnesses. And if you do (it), then surely it is a transgression on your part. And keep your duty to Allah. And Allah teaches you. And Allah is Knower of all things.”¹

In Islamic *sharia*, men are responsible for taking care of women (housing, boarding, clothing etc.). Hence, women’s financial needs are taken care of by men. It is not obligated for a woman to earn to look after her financial needs. In an Islamic society, most financial transactions are generally done by males. Most women are not involved in financial transactions due to a lack of necessity; hence there are chances of forgetting.

While in testimony, only one woman takes the role of giving testimony, the other woman is there to remind her if any error occurs.

This doesn’t mean she has a weak memory. If that was the case, then in matters of testimony, all the situations should require one male and two females, but that’s not the case.

There are many situations in which **female witnesses are preferred over male witnesses.** In places where women are more involved, female testimony was given precedence. For example, midwives were considered witnesses for the birth of a child; in essence, they served as a spoken birth certificate for the born child. Women are also the preferred witnesses of the breastfeeding of infants because boys and girls breastfed by the same woman become brothers and sisters and cannot marry.

Many jurists agree that **one woman’s witness is sufficient** for the sighting of the crescent moon, which marks the first day and last day of the holy month of Ramadan. One woman witness is enough for determining one of the pillars of Islam, fasting. The whole Muslim

community should agree and accept her testimony. Some jurists say that one witness is required at the beginning of Ramadan and two witnesses at the end of Ramadan. It makes no difference whether the witnesses are men or women.

The nature of human beings, whether male or female, determines that memory will be firmer in matters that are more important to them and with which they are more abundantly involved. (Tafsir al Manar)

The domain that requires the utmost care and reliability of the testimony is in *riwaya* (narrating from memory) the words and actions of the Prophet Muhammad ﷺ. These sayings make up the hadiths and are the **second primary source of Islamic law** after the Quraan. Both men and women are considered equally reliable so long as they had integrity and good memory, and one of the top five narrators of hadith is Aishah, the wife of Prophet Muhammad ﷺ, a woman. Muslims attest to her reliability as a witness and a transmitter of knowledge. She has narrated approximately 2,220 hadiths. Just one woman gave testimony for so many hadiths.

Which testimony is most important, a financial transactions testimony or the hadith testimony which forms the basis for a legal judgment? Of course, the latter outweighs the former. Hence reliability is based on experience and not on the biological make-up of a person.

If a woman is accused of adultery and she denies it, then the Holy Quran says: “And those who accuse free women and bring not **four witnesses**, flog them (with) eighty stripes and never accept their evidence, and these are the transgressors” (24:4)

Two interpretations: one, the gender of the witnesses is not mentioned, so men and women are equal. Second, it is translated as “and these men are transgressors”. Here the evidence of four men would equal the evidence of one woman. [\(Return to Contents\)](#)

¹ The Holy Quran 2:282

“Killing one innocent person is like killing all mankind.”

by Dr Zahid Aziz

(A Friday *Khutba*, delivered, 28 January 2022)

“For this reason, We prescribed for the Children of Israel that whoever kills a person, unless it is for manslaughter or for mischief in the land, it is as though he had killed all humanity. And whoever saves a life, it is as though he had saved the lives of all humanity. And certainly Our messengers came to them with clear arguments, but even after that many of them commit excesses in the land.” — ch. 5, v. 32.

We often see a part of this verse being quoted to show the high regard in which Islam holds innocent lives of human beings. The quoted part is: “whoever kills a person... it is as though he had killed all humanity. And whoever saves a life, it is as though he had saved the lives of all humanity.”

Today I will address certain objections that have been raised in connection with this verse. Those who do not want to accept that Islam could have taught Muslims such a grand, humanitarian principle have objected that the Quran is **not** making this principle binding upon Muslims themselves. It is saying that this was a teaching given to the Israelites, **not** that it also applies to Muslims. The first point to note here is that this is not a command but a principle. Regarding a command which conveys duties and prohibitions, someone could say that the Quran is merely describing a command given to the Israelites which is not incumbent on Muslims. But a principle taught by God to the Israelites applies to Muslims also. For example, God addresses the Israelites in the Quran and says: “Be faithful to your promise to Me and I will be faithful to My promise to you” (2:40). Did this only apply to the Israelites? It says that God gave the Israelites the following teaching: “If you are grateful, I will give you more, and if you are ungrateful, My punishment is truly severe” (14:7). Is that not meant for Muslims also? The Quran tells us

God wrote in the Psalms (*Zabur*): “My righteous will inherit the land” (21:105). This is found in the Psalms, 37:29. It would be absurd to suggest that these principles or laws of God do not apply to Muslims.

Even as regards commands that are mentioned in the Quran as having been given to earlier people, usually these apply to Muslims as well. The Quran mentions these commands as given to earlier people, such as the Israelites, to show that God always gave the same commands to people for their spiritual and moral guidance. For example, it is stated in the Quran: “And when We made a covenant with the Children of Israel: You shall serve none but Allah. And do good to (your) parents, and to the near of kin and to orphans and the needy, and speak good (words) to (all) people, and keep up prayer and give the due charity” (2:83). Interestingly, outside Palmers Green Mosque (North London), there is a board that some of us saw recently, on which this verse is quoted, but starting at: “You shall serve none but Allah. And do good to (your) parents...”. All Muslims reading this board consider all the teachings in this verse as applying to them as well. That is why there is nothing wrong with omitting the opening words, “And when We made a covenant with the Children of Israel”.

Another objection raised is that, while the Quran says: “We prescribed for the Children of Israel that whoever kills a person...” this statement does not appear in the

Torah, i.e., the first part of the Bible, the Old Testament, is accepted by the Jews as their Divinely-revealed Scripture. It is to be found in what we might call a second level Jewish holy book, the Talmud. The Talmud contains the opinions and judgments of the Rabbis. A critic of Islam says in this connection: Muhammad copied the opinion of a Rabbi and wrongly thought it was a revelation from God to the Israelites. I consulted a reputable Jewish website which provides education to Jews and non-Jews on a matter relating to their faith (www.aish.com). Someone had asked the question: “Is the Talmud the Word of God?” I quote below from the reply written by a learned

Rabbi who lives in Washington D.C.:

“...it is clear that some type of “Talmud” was taught to Moses at Sinai together with the written Torah. This is what we know as the Oral Law. Originally, God instructed Israel to commit the Oral Law to memory, being transmitted by word of mouth from teacher to student over the generations. ... However, the Sages of later generations realized that over time ... the Oral Law was liable to be forgotten, causing a breakdown of tradition. They thus began a process of recording the Oral Torah.”

So that is what the Talmud is. The Rabbi goes on to write: “Thus, fundamentally, we view the Talmud as part of God’s Torah. It was not invented out of thin air but was predicated upon the traditions the Rabbis had been carrying with them orally from Sinai. ... Naturally, unlike the written Torah, the text of the Talmud is not the word for word teachings of Moses. These are teachings in the Rabbis’ own words. But they stem from the traditions the Rabbis received from their teachers, going back in direct transmission from Sinai.” He ends as follows: “Thus, the wisdom and debates of the Talmud, in all their diverseness and variety, maybe accurately seen as correct and eternal Torah truths, as ‘the words of the living God.’”¹

So, the Quran says that a principle was taught by God to the Israelites. That principle is not found in the Torah, as we have it. But it is in the Talmud, and the Talmud is described by these Jewish scholars as containing “correct and eternal Torah truths”.

There are, however, two versions of the Talmud: the Babylonian Talmud and the Jerusalem Talmud.² The Babylonian Talmud is regarded as the more complete and more authoritative version. The statement quoted in the Quran occurs in the Babylonian Talmud as follows:

“Anyone who destroys one soul from the

Jewish people, i.e., kills one Jew, the verse ascribes him blame as if he destroyed an entire world And conversely, anyone who sustains one soul from the Jewish people, the verse ascribes him credit as if he sustained an entire world.” (See under *Sanhedrin*, ch. 4, 37a.13)³

By “verse”, here is meant the verse of the Bible in Genesis 4:10. This is the conclusion that the Rabbis writing the Babylonian Talmud drew from a verse of the Bible. You can see that this applies only to the Jewish people. This is rather narrowminded and biased in favour of their own nation. What the Quran has said is that the Israelites were taught that for any human to kill any other innocent human (not only a Jew) is as if he killed all mankind, and for any human to save any other human (not only a Jew) is as if he saved all mankind. This is a great favour that the Quran has done to the Israelites. It does not say to them: you were taught a narrow-minded belief, which limits your sympathy and fellow-feeling to your own people, but we are making it broad-minded and applying it to all mankind. It says: you were taught respect for all human life, and we accept and reinforce that same teaching.

I mentioned above another Talmud, known as the Jerusalem Talmud, which is considered less authoritative, less influential and less important than the Babylonian one quoted above. However, it contains that statement which is quoted in the Quran in the same form as it is in the Quran. It reads: “...for anybody who destroys a single life it is counted as if he destroyed an entire world, and for anybody who preserves a single life it is counted as if he preserved an entire world.” (Jerusalem Talmud, *Sanhedrin*, ch. 4, 9)⁴ Some Jewish scholars of our own times have wondered at the two different versions of this statement in different versions of the Talmud, and have explored the question: “Which version is the original one?” In an article published in 2016 in a Jewish magazine *Mosaic Magazine*, entitled *The Origins of the Precept*

¹ See: <https://www.aish.com/atr/Is-the-Talmud-the-Word-of-God.html>

² See: <https://www.myjewishlearning.com/article/tale-of-two-talmuds/>

³ See: <https://www.sefaria.org/Sanhedrin.37a.13?lang=en>

⁴ See:

https://www.sefaria.org/Jerusalem_Talmud_Sanhedrin.4.9.1?lang=en

'Whoever saves a life saves the world', a Jewish scholar, writing under the name Philologos, asks: "Was the 'Whoever saves a life' precept originally a universalistic one stressing the unity of the entire human race, and was it then narrowed by later tradition to include only Jews? Or was it originally a particularistic one referring only to Jews that was subsequently expanded to include all of humanity?"

This 2016 writer, Philologos, refers to the research of an earlier Jewish scholar, Ephraim Urbach, who published an article in 1971, in which he concluded that the original version was the one which mentions human beings in general: "whoever kills a **person**, it is as if he killed all mankind", and that it was later on that words were inserted after "a person" to make it "a person among the Israelites", i.e. a Jew. Philologos writes that the Quran confirms this 1971 finding of Ephraim Urbach, that the "whoever kills a person" wording is the original one. He says: "Much of Sura 5 consists of an attack on Jews and Christians for thinking that they alone possess divine truth and are the sole objects of God's concern" and he adds that the Quran contradicts this and says: "Allah loves all men, not just the followers of Moses and Jesus, although they were his messengers, too."

It turns out that, far from the Quran mistakenly attributing this statement to the law revealed to the Israelites, the Quran actually quotes it in the form in which it originally appeared in the teachings given to them.

(Note: Reproduced below is the article mentioned above (*The Origins of the Precept 'Whoever saves a life saves the world'*). [\[Return to Contents\]](#))

THE ORIGINS OF THE PRECEPT "WHOEVER SAVES A LIFE SAVES THE WORLD"

<https://mosaicmagazine.com/observation/2016/10/the-origins-of-the-precept-whoever-saves-a-life-savesthe-world/>

And what they tell us about particularism

and universalism in Jewish tradition.

I don't suppose I was the only Jewish reader to be startled by an October 20 New York Times op-ed column about the humanitarian disaster in Syria. Its author was Raed Saleh, director of the Syrian Civil

Defence Force: "a group of volunteers," as he describes it, "who rush to the scene of recent bombings to try to save people trapped beneath the rubble." The organization's work, he wrote, "is guided by an Islamic principle, written in the Quran: 'Whoever saves one life, it is written as if he has saved all humanity.'" From Cain Leadeth Abel to Death, part of The Old Testament series, c. 1896-1902, by James Tissot. Jewish Museum.

An Islamic principle? Isn't the precept cited by Saleh, the startled reader asks, a Jewish one, one of the noblest of its kind, found in the Mishnah as well as other Talmudic-period texts? How can it be claimed for the Quran, which was written in the 7th century after the entire Talmud was redacted?

And yet Saleh was not making it up. In the 32nd verse of the fifth Sura, or chapter, of the Quran is a retelling of the biblical story of Cain and Abel. In it, we read:

For this reason, we have ordained for the Children of Israel that whoever kills a person, unless it is for manslaughter or for mischief in the land, it as though he had killed all men. And whoever saves a life, it is as though he had saved the lives of all men. And certainly our messengers came to them with clear arguments, but even after that, many of them commit excesses in the land.

But this is not plagiarism, either. Although Muhammad and early Islam borrowed a great deal from the rabbinic Judaism of their times without acknowledging it, such is not the case here. On the contrary: the whole thrust of 5:32 is that the precept in question is an originally Jewish one that the "Children of Israel" have sinfully failed to live up to.

Indeed, the Arabic verb generally rendered by Quranic translations as “we have ordained” or “we have prescribed” is *katabuna*, “we have written.” So whether or not the Quran was aware of where in Jewish tradition the precept came from (Muhammad may have thought it to be biblical), it was understood to belong to the sacred literature of the Jewish people, revealed to them by God’s “messengers” before the advent of Islam.

This presents us with an important and (to the best of my knowledge) hitherto neglected piece of evidence that bears on an intriguing textual problem. The problem lies in determining the original form of the “whoever saves a life” precept because it exists in two different versions. The best-known place for the first version is the standard edition of the Mishnaic tractate of Sanhedrin, the fourth chapter of which deals with trials and court procedure. There, in a discussion of the need to warn witnesses of the heavy responsibility resting on their shoulders in cases involving possible capital punishment, the Mishnah declares that they should be told:

Therefore, Adam [from whom all humanity descended] was created singly to teach us that whoever destroys a single life in Israel is considered by Scripture to have destroyed the whole world, and whoever saves a single life in Israel is considered by Scripture to have saved the whole world.

The Mishnah was redacted in Palestine in the vicinity of 250 CE. The oldest surviving codices of it, however, date to the Middle Ages, and in some of these, we have a different version of our precept in which the words “in Israel” are left out. One of these, for example, written in Parma, Italy, in the mid-13th century, reads:

Whoever destroys a single life is considered by Scripture to have destroyed the whole world, and whoever saves a single life is considered by Scripture to have saved the whole world.

Another Italian codex from the province of Cesena, dating to about 1400 and purporting to be an exact copy of the manuscript of the Mishnah belonging to Maimonides (1135-1204), has the same wording. Even earlier, the great exegete Rashi (1040-1105) appears to have possessed such a Mishnah as well, for, in his commentary on the precept, he writes: “Therefore, man was created singly—this shows you that from a single man the entire world [not “all Israel”] was created.” Rashi’s comment appears to be more in keeping with the Parma and Cesena codices than with the standard text of the Mishnah, which is based on other manuscripts.

Which version of the precept is the original one? That is not a trivial question. It touches on the vexed issue of universalism and particularism in Jewish tradition and of the tension between them. Was the “Whoever saves a life” precept originally a universalistic one stressing the unity of the entire human race, and was it then narrowed by later tradition to include only Jews? Or was it originally a particularistic one referring only to Jews that was subsequently expanded to include all of humanity?

In an article published in 1971 in the Hebrew journal *Tarbitz*, the Israeli scholar of rabbinic thought Ephraim Urbach addressed this question by carefully comparing a large number of ancient and medieval rabbinic texts and manuscripts and their early print editions. His conclusions were clear-cut: the original version of the “Whoever saves a life” precept was the one without the limiting phrase of “in Israel,” which was a later interpolation.

At first, Urbach argued, the words “in Israel” were probably inserted because the situation discussed in Sanhedrin applied only to Jews; in Mishnaic times, Jewish courts in Palestine had no jurisdiction over Gentiles. In the course of time, the addition came to be regarded by many copyists and commentators as an intrinsic part of the precept, to which a more particularistic interpretation was then given.

In this respect, the interesting thing about Sura 5 of the Quran is that it confirms his findings, although unmentioned by Urbach. That is not only because of the wording in verse 32 itself - where the Arabic text speaks of saving the life of any human being - but also because of the context in which it occurs. Much of Sura 5 consists of an attack on Jews and Christians for thinking that they alone possess divine truth and are the sole objects of God's concern. Verse 18, for instance, states: "And the Jews and Christians say: We are the sons of Allah and his beloved ones. . . . Nay, you are mortals from among those whom he has created. He forgives whom He pleases and chastises whom He pleases." Allah loves all men, not just the followers of Moses and Jesus, although they were his messengers, too.

Had the original version of the precept in Sanhedrin been "Whoever saves a single life in Israel is considered by Scripture to have saved the whole world," would not the Quran have played this up as one more proof that the Jews care only about other Jews and believe that God cares only about them, too? The fact that it does not do this establishes, I think that the version known to it was the "whoever saves a single life" one, without the "in Israel" interpolation. The Jews, Muhammad is saying as part of his claim that Islam is the one true faith, talk about being responsible for the entire human race but don't act as if they were. Thanks go to Raed Saleh for bringing this to our attention.

Got a question for Philologos? Ask him directly at philologos@mosaicmagazine.com.

[\(Return to Contents\)](#)

Many Muslims focus on text and not the spirit of the Quran.

It does not help socio-economic status.

By NIKHAT SATTAR

(From shorturl.at/qDKY5)

Mohammed Abduh, the famous Egyptian

Islamic scholar and jurist, once said: "I went to the West and saw Islam, but there were no Muslims. I came to the East and saw many Muslims, but there was no Islam." One of the areas in which this is true of many Muslims living in their own countries is their work ethics. It is pretty common to find people, whether engaged in manual labour or working in banks, universities, airlines, or any other public or private-sector institution, demonstrating a remarkable lack of enthusiasm, energy, commitment, and honesty towards their work. This is in direct contrast to people working in Western countries.

How many of us have visited the bank on our way to the office to find that the relevant staff has not come in yet, or on our way home to find that the staff had left early? Many of us are kept waiting, curbing our frustration as the person in charge enjoys a cup of tea with his comrades. Work hardly gets done on Fridays because people are getting ready for prayers and then proceed to their respective home villages, returning late on Mondays. Work is done unwillingly and often to the barest minimum.

Islam enjoins its believers to ensure they fulfil all rights and obligations towards the community (*huquq-ul-ibad*) and towards God (*huquq Allah*). Praying or fasting means little if one is not meeting one's responsibilities towards those around them, including one's employers and clients. Equally, Islam stresses ethics (*akhlaq*) in every aspect of life, including the workplace. Work itself is mentioned in both the Quran and hadith as something that humans must engage in to meet their responsibilities on earth and use God's resources to serve humankind. The Quran says: "That man can have nothing but what he strives for; that (the fruit of) his striving will soon come in sight: then will he be rewarded with a reward complete." (53:39-41)

While work ethics generally means placing value on hard work and committing one's energies to whatever one is labouring at, Islamic ethics goes beyond this definition

to give work a status equivalent to worship. The person who spends their entire time praying and does not work would be less favourable in God's eyes than one who deploys their potential in work that raises sustenance for the family.

Scholars have derived five characteristics of Islamic work ethics based on the Quran and Sunnah. These include fulfilment of obligations to society, i.e. working and being creative in contributing to progress and development, for the purpose of pleasing God; many hadiths relate how the Holy Prophet (PBUH) praised hard work and earning a livelihood as being an act of worship. People must be able to place their trust in workers hence trustworthiness is an essential part of work ethics; an Islamic tradition likens an untrustworthy person to a hypocrite.

Work should be considered an obligation, similar to other religious rites. One's motivation to work should include reward in the hereafter; in fulfilling work responsibilities, the worker must be committed, pay attention to timely completion and remain honest with colleagues and employer. Time is of great value. As per a hadith, Prophet has said that no one will cross over to paradise unless they have been questioned about how they spent their time on earth - wasting time, especially while at work, betrays the employer's trust. The fifth attribute of Islamic work ethics is that the mutual relationship between employees and employers is without prejudice.

It is evident from the above that work ethics in Islam invite the Muslim to be loyal to work in the same manner as is required for prayer. For the latter, both heart and mind must be directed towards God; in the former, both must combine for effective results.

Islamic work ethics hinge upon the dignity of labour. All types of work are to be respected and taken pride in by the one performing it and those paying and benefiting. Do not look down upon any job. Yet, in many Muslim societies, some jobs are considered base, mean and

lowly and are undertaken by certain disadvantaged groups of people who are pushed to the lowest strata of society, destined to be despised. This is one of the worst forms of discrimination that we indulge in regularly.

Over the years, many Muslims have become fixated upon rituals and textual interpretations of their religion. They have little or no understanding of the spirit and ethical principles of either the Quran or the teachings of the Prophet. Had they been taught the content and practice of Islamic work ethics, the socio-economic indicators in the Muslim population would have been very different from the current bottom-of-the-pile ones.

[\(Return to Contents\)](#)

[French Article](#)

LA SIGNIFICATION DE L'HISTOIRE D'ADAM DANS LE SAINT CORAN

By Abou Tiéné

Cote d'Ivoire

Dans cet article, j'aimerais découvrir et partager ce que je comprends être la signification du récit d'« Adam » d'un point de vue coranique. Ce faisant, je me référerai aux versets pertinents, principalement du chapitre 2 du Saint Coran intitulé, La vache qui sont pertinents pour le sujet.

CONTEXTE

Dans les versets, nous rencontrerons une référence à notre "Seigneur" ou Rabb qui décrit Son attribut comme Celui qui provoque l'évolution de chaque chose créée et la fait passer par différentes étapes jusqu'à la perfection. Nous croiserons également la mention des « anges » ; « Adam et sa femme » ; un jardin; un « arbre interdit » ; le « diable » (iblis) ; l'acquisition de la « connaissance » et le développement de l'« intellect » humain ; 'révélation' et 'orientation divine'.

De plus, avant de pouvoir commencer à

donner un sens au récit coranique, nous devons comprendre que, selon le Saint Coran, Dieu Tout-Puissant est l'Initiateur et le Créateur Suprême de tous les mondes ; qu'il n'a ni commencement ni fin, qu'il n'a pas été créé et qu'il n'y a personne comme lui. Tout le reste qui existe, comme les cieux et la terre, l'humanité, les anges et le diable, etc. a été créé par Lui dans un but spécifique sur terre. Nous devons également savoir que Dieu communique avec l'homme au moyen de la révélation. Nous devons également savoir que le Saint Coran mentionne (référence 3: 7) qu'il se compose de versets clairs et directs qui forment la base du Livre et de versets qui sont sous forme de paraboles, de métaphores, d'allégories, qui nécessitent une interprétation en accord avec les vers directs.

Nous devons également savoir que les anges sont des êtres éthérés créés de lumière sans volonté propre. Ils servent de messagers de Dieu responsables de l'exécution de Sa volonté comme Il l'a commandé. Nous devons également savoir que le diable (parfois appelé shaytan, iblis ou djinn dans le Coran) n'est pas un ange. C'est un esprit créé de feu qui joue un rôle opposé à celui des anges. Il faut aussi savoir qu'Adam et sa femme dans le récit coranique ne se réfèrent pas à un couple humain primordial mais symbolisent l'ensemble de la race humaine, mâle et femelle. Nous devons également savoir que le Jardin dont il est question dans ces versets ne fait pas référence au Jardin céleste de la prochaine vie ; mais symbolise un « paradis terrestre » de paix et de bonheur complets; et nous devons comprendre que l'arbre interdit symbolise toutes les formes de mal. Avec cette compréhension de fond, nous pouvons maintenant aborder ces versets individuellement pour voir quelles leçons morales ils contiennent pour l'humanité :

1. Dieu plaçant un souverain sur la terre

« Et quand ton Seigneur dit aux anges : Je vais établir un prince sur la terre, ils dirent : Y placeras-tu ceux qui y font du mal et y répandent le sang ? Et nous célébrons ta louange et exaltons ta sainteté. Il a dit : Je sais sûrement ce que vous ne savez pas.' – (2:30)
Ici, le Saint Coran, avec l'utilisation d'un dia-

logue dramatique entre Dieu et les anges, exprime efficacement la Volonté de Dieu concernant la création de l'homme. Le dialogue ne signifie pas que Dieu a littéralement consulté les anges car Il crée ce qu'Il veut et n'a pas besoin de consulter qui que ce soit dans le processus, encore moins Sa propre création.

Dieu nous dit qu'Il a l'intention de créer un être bien plus grand que les anges qui se verra accorder de tels attributs qui lui donneront le potentiel d'amener les forces de la nature sous son contrôle, ce qui le placera dans une position de domination sur le reste de la création sur terre. Il se verra aussi accorder un « libre arbitre » pour choisir entre le bien et le mal et se verra attribuer des facultés uniques qui lui permettront d'acquérir des connaissances et de développer son intellect. Il recevra également des conseils divins par la révélation de Dieu.

Avec un tel pouvoir à sa disposition, il acquerra le titre de « Souverain » sur terre. Le verset montre ainsi la place élevée que l'homme était destiné à occuper dans l'ensemble de la création. On peut dire que tout le caractère et la nature de l'homme sont brièvement écrits dans ce verset.

Cependant, la question de savoir s'il sera celui qui crée des méfaits et verse du sang est abordée en référence au fait que Dieu qui l'a créé connaît son potentiel caché que les anges ne connaissent pas; et c'est que l'homme est peut-être le plus grand tueur sur cette terre, mais il a aussi la capacité de transformer les dons de Dieu à leur meilleur usage.

Alors que les anges parlent du premier, c'est-à-dire du côté le plus sombre de l'humanité, Dieu connaît le côté le plus brillant et qu'il y aura toujours ceux qui vaincront le mal. Les prophètes de Dieu et leurs vrais disciples en sont de bons exemples. Leurs luttes et victoires finales sur les forces du mal sont mentionnées à plusieurs reprises dans le Saint Coran comme une indication du bien ultime de l'homme qui sortira toujours en tête malgré le désespoir de la situation.

2. Le développement intellectuel de l'homme

« Et Il enseigna à Adam tous les noms, puis les présenta aux anges ; Il a dit : Dites-moi les noms de ceux-là si vous êtes véridique.' – (2:31) 'Ils ont dit : Gloire à Toi ! Nous n'avons d'autre connaissance que celle que Tu nous as enseignée. Tu es sûrement l'Omniscient, le Sage.' - (2:32) 'Il a dit: Ô Adam, informe-les de leurs noms. Alors, quand il leur fit connaître leurs noms, il dit : Ne vous ai-je pas dit que je sais ce qui est invisible dans les cieux et sur la terre ? Et je sais ce que vous manifestez et ce que vous cachez. » – (2:33)

Dieu enseigne Adam au moyen de la révélation et en lui accordant la capacité intellectuelle de penser, de réfléchir et de comprendre les choses. Le Saint Coran dit :

"Et il n'est pas accordé à un mortel qu'Allah lui parle, sauf par révélation (wahy) ou derrière un voile (c'est-à-dire au moyen de vrais rêves, visions), ou en envoyant un messenger et en révélant par Sa permission ce qu'Il veut. Certes, Il est Haut, Sage. '-(42:51)

Trois degrés de révélation sont mentionnés ici. Les deux premiers sont accessibles à tous les mortels tandis que le dernier est réservé aux prophètes uniquement. La forme la plus courante de révélation appelée wahy signifie une "suggestion hâtive ou une idée brillante qui est transmise à l'esprit humain" ou au cœur de l'inspiré. Cette vérité que le Saint Coran nous a révélée par l'intermédiaire du Saint Prophète Muhammad (paix soit sur lui) il y a 1400 ans, est maintenant soutenue par des scientifiques modernes tels qu'Albert Einstein qui a fait remarquer : "Les idées viennent de Dieu".

Alors, qu'est-ce que cela signifie ? qu'Adam a appris tous les noms qu'il a ensuite été invité à les présenter aux anges. Les anges n'ont pas la capacité intellectuelle qui est accordée à l'homme. Ils ne connaissent que les commandements de Dieu qu'ils sont chargés d'exécuter. Par « les informer de leurs noms », on entend ici la capacité de l'homme à commu-

niquer par le biais de la parole et la capacité d'utiliser ses facultés pour sonder, étudier et identifier les aspects de la création et les nommer afin de comprendre sa nature et de la mettre en valeur en toute utilité. Il ne se limite pas simplement à nommer des choses à des fins d'identification, mais bien plus que cela. Il fait référence à la capacité de l'homme à acquérir la connaissance des diverses sciences issues de la connaissance qui lui a été révélée par le Tout-Puissant, l'Auteur et la Source Ultime de toute connaissance.

Par conséquent, les connaissances, appelées ici "les noms de toutes choses", comprennent les sciences telles que l'arithmétique, la géométrie, l'algèbre, la physique, la chimie, l'astronomie, la cosmologie, la biologie, la physiologie, la médecine, l'archéologie, etc. qu'il a acquises au fil des générations. Et sont toujours en cours d'acquisition.

Puisque c'est ainsi que Dieu a créé l'homme, Lui, et non les anges, Il connaissait à l'avance les merveilleuses capacités inhérentes à l'homme et ce qu'il était capable d'accomplir et ainsi Il dit aux anges "Certes, je sais ce que vous ne savez pas" et c'est cela l'homme. Des facultés cachées, avec le temps, viendront au premier plan et il découvrira les secrets cachés des cieux et de la terre, secrets que seul Dieu connaissait jusqu'à ce qu'Il les révèle à l'homme.

Les anges, d'autre part, n'ont pas la capacité, comme l'homme, d'explorer et de découvrir les choses par eux-mêmes. Leur connaissance est limitée à ce que Dieu leur commande. Ainsi, ils disent : « Nous n'avons d'autre connaissance que celle que Tu nous as enseignée. » On ne leur donne la connaissance que de ce qui est nécessaire pour remplir les devoirs qui leur sont assignés et rien d'autre. C'est pourquoi Dieu ordonne à l'homme d'informer les anges de ces diverses branches de la connaissance qu'Il lui a enseignées.

La question est comment l'homme informe-t-il les anges ? Il le fait en employant les services des anges dans l'exécution de ses connaissances acquises. Par exemple l'homme a

soumis l'ange en charge de la force des électrons grâce à ses recherches et à ses connaissances divinement inspirées d'une manière si remarquable qu'il a été capable de produire toutes les choses merveilleuses comme les ordinateurs, les satellites, les téléphones portables, les radios et les télévisions, etc. La science de la robotique en est à ses balbutiements mais qui sait ce qui nous attend encore dans ce domaine et quelles autres inventions nous attendent encore ? L'homme ne peut faire toutes ces choses qu'avec l'aide des anges qui sont maintenant exposés à cette connaissance alors qu'ils servent l'homme dans son exécution. C'est ce que l'on entend par l'homme informant les anges.

3. Développement moral de l'homme

« Et quand Nous avons dit aux anges : Soumettez-vous à Adam, ils se sont soumis, mais Iblis, c'est-à-dire le diable (ne l'a pas fait). Il a refusé et était fier, et il était l'un des mécréants. » - 2:34

Comme déjà brièvement souligné ci-dessus, l'exploitation par l'homme des forces de la nature est une manifestation d'anges qui se soumettent à lui; ces forces sont les anges sur le plan physique. Cependant, sur un plan spirituel, les anges apportent l'inspiration et la révélation divines à l'homme. Ils inspirent l'homme à utiliser toutes ses facultés données par Dieu d'une manière si bonne que cela lui sera bénéfique ainsi qu'au reste de l'humanité. Cependant, pour que l'homme se développe moralement, il doit prendre des décisions conscientes lorsqu'il choisit entre ce qui est bien ou mal. Dieu a donc créé une force négative appelée le diable pour cibler les faiblesses de l'homme et l'inciter à commettre le mal. Sans cette force négative, l'homme ne pourra pas manifester sa force morale. Pour illustrer le propos; dire qu'une personne coupable choisit de dire la vérité en sachant que cela l'exposera, bien qu'elle ait la possibilité de mentir, alors seulement peut-elle être qualifiée de personne « véridique ». Cependant, s'il n'avait pas le choix et a dit la vérité sous la contrainte, on ne peut pas dire qu'il ait fait preuve de la qualité morale de "véracité". De la même manière, un homme ou une femme ne peut prétendre à la

chasteté que s'il reste ferme face à la tentation.

4. Le jardin et l'arbre interdit

"Et Nous avons dit : Ô Adam, habite toi et ta femme dans le jardin, et mangez-en une abondante (nourriture) où tu voudras, et ne t'approche pas de cet arbre, de peur que tu ne sois du nombre des injustes." - (2:35) '

Mais le diable les en fit échapper et les fit sortir de l'état où ils étaient. Et Nous avons dit : Allez, certains d'entre vous seront les ennemis des autres. Et il y aura pour vous sur la terre une demeure et une provision pour un temps. ' - (2:36)

Beaucoup confondent le jardin mentionné ici avec le paradis "céleste" de l'au-delà qui est promis aux justes. Le Saint Coran mentionne deux jardins: "Et pour celui qui craint de se tenir devant son Seigneur, il y a deux jardins - (55:46)"

Le « jardin » mentionné dans le récit d'Adam fait référence au jardin « terrestre » qui symbolise un état de paix d'esprit et de bonheur que l'expérience juste ici sur terre pour le Coran dit au début de cette section : « Je vais placer un dirigeant sur la terre » non pas pour le punir mais pour qu'il puisse être heureux et satisfait car c'est ce que l'on entend par "habiter le jardin et manger une nourriture abondante". Cependant, le paradis terrestre comme ces versets l'indiquent peut être perdu pour l'homme s'il suit les incitations du diable et sème le désordre dans le pays et verse le sang. Cela le privera de la tranquillité d'esprit prévue pour son séjour sur terre.

Le jardin de l'au-delà, cependant, est éternel.

"Ils n'en seront pas non plus chassés." - (15:48)

Ainsi, le « jardin » de cette terre est le « jardin » métaphorique de la paix et de la tranquillité qui existe dans le cœur ou l'esprit des fidèles. Même dans l'adversité, ces personnes ont un esprit tranquille. Tous les

plaisirs mondains, tels que les jardins avec des ruisseaux, des palais, des variétés de nourriture et de boisson ne sont d'aucune utilité si le cœur d'une personne est dans un état "d'enfer", c'est-à-dire s'il est consumé par le feu de ses bas désirs. Cela se produit lorsque l'homme mange de "l'arbre interdit" du mal. Les arbres sont souvent utilisés dans le Saint Coran pour décrire au moyen d'une parabole le bien ou le mal. Ainsi le Saint Coran dit :

"Et la parabole d'une mauvaise parole est un arbre mauvais" - (14:26). L'homme est ainsi averti de rester à l'écart du mal qui est "comme" un arbre qui porte des fruits vénéneux.

5. Conseils divins

Parce que Dieu Tout-Puissant savait que l'homme seul est incapable de résister aux tentations du diable sans Son aide, l'homme reçoit la révélation divine qui lui fournit les « conseils » nécessaires pour surmonter ses faiblesses et l'aider à se prémunir contre les tentations du diable, du mal qui le privera de sa tranquillité d'esprit. Une telle direction vient sous la forme d'une révélation à ses messagers choisis. Le Saint Coran souligne: "Et il n'y a pas un peuple sans qu'un avertisseur soit allé parmi eux." - 35:24. C'est à ce phénomène que le Saint Coran se réfère lorsqu'il dit :

2:37 Puis Adam (se référant à l'ensemble de l'humanité) a reçu des paroles de son Seigneur, et Allah agréa son repentir (avec miséricorde). Certes, c'est Lui le Repentant, le Miséricordieux.

2:38 Nous avons dit : Sortez d'ici vous tous. Assurément, Je vous enverrai des guides, alors ceux qui les suivront n'auront rien à craindre et ne seront point affligés.

2:39 Et (quant à) ceux qui ne croient pas et rejettent Nos messages, ils sont les compagnons du Feu ou ils demeureront.

En résumé, la connaissance séculière sans direction divine ne suffit pas à empêcher l'homme de se plonger dans un état d'enfer sur

terre. Nous voyons trop souvent ces jours-ci que malgré les progrès scientifiques et technologiques de l'homme, ils sont responsables de méfaits et d'effusions de sang à grande échelle. Ils ont perdu leur âme dans le processus. Leur seul espoir de survie est la renaissance de leur humanité qui ne peut venir qu'avec l'obéissance aux Lois Divines en suivant les conseils que Dieu a révélés à Ses Messagers.. [\(Return to Contents\)](#)

[Dutch Articles](#)

De Islam uitgelegd door de Lahore Ahmadiyya beweging

Door: *Imtiaz Hoessenie*

Maulana Muhammed Ali heeft in zijn boek *De religie van de Islam* zaken toegelicht over wat nu de waarde van de Islam in zijn algemeen is. Deze toelichting geeft eenieder stof tot nadenken als het gaat om morele ontwikkeling van de mens, beschaving en oplossingen voor grote wereldproblemen. Daarbij verwijst hij ook naar Europese schrijvers die hun visie over de waarde van de Islam geven.

De onderwerpen van dit artikel zijn:

1. Betekenis van de naam Islam
2. Plaats van de Islam onder de wereldgodsdiensten
3. Nieuwe betekenis aan religie gegeven
4. Religie is een kracht in de morele ontwikkeling van de mens
5. Islam tot grondslag van een blijvende beschaving
6. Islam als de grootste verenigende macht ter wereld
7. Islam als de grootste en geestelijke macht ter wereld
8. Islam biedt een oplossing voor de grote wereldproblemen

Betekenis van de naam Islam

De Islam geniet onder de grote wereldgodsdiensten de onderscheiding een be-

tekenisvolle naam te hebben, een naam die duidt op zijn wezenlijke essentie. De basiskenis van het woord Islam is de vrede ingaan en een moslim is hij die zich met God en de mens verzoent. Vrede met God impliceert volkomen onderwerping aan Zijn wil, en vrede met de mens is niet alleen een ander geen kwaad doen of onrecht doen, maar ook hem goeddoen. Deze beide gedachten komen in de Heilige Koran zelf tot uitdrukking als het wezenlijke van de religie van de Islam in het volgende vers:

Nee, wie zich volledig onderwerpt (aslama) aan Allah en goeddoet (aan anderen), vindt zijn beloning bij zijn Heer, en voor hen is er geen angst noch zullen zij treuren (2:112)

Plaats van de Islam onder de wereld-godsdiensten

De Islam is de laatste van de grote godsdiensten – die machtige bewegingen, die een omwenteling in de wereld en veranderingen in het lot van de volkeren hebben teweeggebracht. Het is niet alleen de laatste godsdienst; het is ook een allesomvattende godsdienst, die alle godsdiensten die eraan voorafgingen in zich heeft. Een van de meest opvallende kenmerken is, dat het van zijn volgelingen eist te geloven, dat alle grote wereld-godsdiensten, die voorafgingen, door God geopenbaard zijn:

En die geloven in wat er aan jou geopenbaard is en wat er vóór jou geopenbaard werd, en zij zijn overtuigd van het Hiernamaals (2:4)

Zeg: Wij geloven in Allah en (in) wat aan ons is geopenbaard is, en (in) wat er geopenbaard werd aan Abraham en Ismael en Isaak en Jakob en de stammen, en (in) dat werd gegeven aan Mozes en Jezus, en (in) dat wat door hun Heer werd gegeven aan de profeten, wij maken geen enkel onderscheid tussen wie ook van hen en aan Hem onderwerpen wij ons (2:136)

De Boodschapper gelooft in wat aan hem is geopenbaard door zijn Heer, en (zo ook)de gelovigen. Zij geloven allen in Allah en Zijn engelen en Zijn Boeken en Zijn boodschappers. Zij maken geen onderscheid tussen wie ook van Zijn boodschappers. En zij zeggen: Wij horen en ge-

hoorzamen; onze Heer, Uw vergeving (is waar wij naar smachten), en naar U leidt het uiteindelijke doel (2:285)

Een moslim gelooft dus niet alleen in de Heilige Profeet Mohammed, maar ook in alle andere profeten. En profeten werden, volgens de duidelijke leerstellingen van de Heilige Koran, naar alle volkeren gezonden:

Waarlijk hebben Wij jou gestuurd met de Waarheid als een bringer van goed nieuws en als een waarschuwer. En er is geen volk, of er is een waarschuwer in hun midden verschenen (35:24)

Er is nog één kenmerk dat de Islam hem een bijzondere plaats onder de godsdiensten geeft. De Heilige Koran zegt:

Deze dag heb Ik jullie religie voor jullie vervolmaakt en Mijn gunst aan jullie voltooid, en heb Ik voor jullie de Islam gekozen als religie (5:3)

Het religieus bewustzijn van de mens heeft zich, evenals elke andere bewustzijnsvorm, door de eeuwen heen langzaam en geleidelijk ontwikkeld, en de grote Waarheid werd zo in de Islam vervolmaakt.

Op deze grote Waarheid slaan de volgende woorden van Jezus Christus:

Nog vele dingen heb ik u te zeggen doch gijn kunt die nu niet krijgen. Maar wanneer die gekomen zijn, namelijk de Geest der Waarheid, hij zal u in de waarheid leiden (Joh. 16:12, 13)

Nieuwe betekenis aan religie gegeven

In de eerste plaats moet de Islam niet worden gezien als een dogma, dat aangenomen moet worden om aan de eeuwige verdoemenis te ontkomen, maar als een wetenschap, die gebaseerd is op de universele beleving van de mensheid. Het is niet dit of dat volk, dat de gunsteling van God wordt en Goddelijke openbaring ontvangt. Integendeel, openbaring wordt als een noodzakelijke factor in de evolutie van de mens erkend. Terwijl zij in haar

laagste vorm de universele beleving van de mensheid is, is zij daarom in haar hoogste vorm, als profetische openbaring, een Goddelijke gave geweest, die aan alle volkeren van de wereld is geschonken. En de gedachte aan het wetenschappelijke in de religie is verder versterkt door haar leerstellingen voor te stellen als beginselen menselijke gedragingen en daden. Er is niet één godsdienstige leerstelling, die niet tot basis van een daad wordt gemaakt, tot ontwikkeling van de mens naar steeds hogere trappen van het leven.

In de tweede plaats is de religie niet beperkt tot het gebied van de volgende wereld. Zij heeft juist vooral te maken met dit leven, dat de bewustheid van een hoger bestaan geleid wordt. En zo komt het dat de Heilige Koran een grote verscheidenheid aan onderwerpen behandelt, die van invloed zijn op het leven van de mens hier op aarde. Hij handelt niet alleen over de wijzen van devotie, de vormen van aanbidding en de middelen om in contact te komen met God, maar ook, en meer in het bijzonder, over de problemen van de wereld om ons heen, de andere vraagstukken betreffende de verhouding tussen de ene mens en de andere, zijn maatschappelijk en staatsburgerlijk leven, de instelling van het huwelijk, de echtscheiding en het erven, de verdeling van het vermogen en de verhouding tussen kapitaal en arbeid, de rechtsbedeling, militaire organisatie, vrede en oorlog, staatsfinanciën, schulden en contracten, regels voor de dienst van de mensheid en zelfs voor de behandeling van dieren, wetten om de armen, de wezen en weduwen te helpen, en honderden andere aangelegenheden, waarvan het juiste begrip de mens in staat stelt een gelukkig leven te leiden. Hij stelt regels vast, niet alleen voor de ontwikkeling van de enkeling, maar ook die van de maatschappij als geheel, van het volk en zelfs van de mensheid. Hij laat het volle daglicht schijnen op vraagstukken over de onderlinge betrekking zowel tussen individuen als tussen de verschillende stammen en volken waarin de mensheid is verdeeld. Hij bereid de mens weliswaar voor op een ander leven, maar alleen door hem bekwaam te maken om zich in dit leven staande te houden.

Religie is een kracht in de morele ontwikkeling van de mens

De vraag die tegenwoordig door eenieder gesteld wordt, is of religie eigenlijk wel noodzakelijk is voor de mensheid. Een vluchtige blik op de geschiedenis van de menselijke beschaving zal aantonen, dat de religie de voornaamste kracht is geweest in de ontwikkeling van de mensheid tot zijn tegenwoordige toestand. Dat al het goede en edele in de mens door geloof in God is ingegeven, is een waarheid, die zelfs een ongelovige misschien niet onnodig kan bekritisieren. Een Abraham, een Mozes, een Krisjna, een Boeddha, een Christus, een Mohammed, ieder heeft op zijn beurt en in zijn mate, de gehele geschiedenis van het menselijk ras veranderd en het uit diepten van ontaarding verheven tot onverwachte hoogte. Het zijn de leringen van de profeten, die de mens in staat heeft gesteld zijn lagere natuur te overwinnen en zich de edelste idealen van onbaatzuchtigheid en de dienst van de mensheid voor ogen te stellen. Bestudering van edele gevoelens die de mensheid tegenwoordig bezielen, zal laten zien, dat zij voortkomen uit de leringen en het voorbeeld van de een of andere wijze, die een diep geloof had in God en door wie het zaad van het geloof in de harten van anderen werd gezaaid. Indien de morele en ethische ontwikkeling van de mens tot zijn tegenwoordige toestand aan één oorzaak toe te schrijven is, dan is dat de godsdienst. De mensheid moet nog te weten komen, of de verheven emoties, die de mens tegenwoordig bezielen, na één of twee geslachten van goddeloosheid nog zullen bestaan, en welke gevoelens het materialisme zich met zich mee zal brengen. Naar het zich laat aanzien, moet de heerschappij van het materialisme de overheersing van de zelfzucht meebrengen. Want het pasklaar gemaakte plan van de gelijke verdeling van vermogen zal de edele gevoelens niet ingeven, die tegenwoordig de trots van de mens zijn, die door eeuwenoude religie zijn ingeprent. Als de sanctie van de religie heden ten dage verwijderd wordt, zal de onwetende massa – en de massa zal altijd onwetend blijven – langzaam maar zeker terugvallen tot een toestand van barbaarsheid, terwijl degenen, die zich boven het gewone niveau verheven achten, de bezieling tot edele verheven idealen, die slechts door het geloof in God verkregen zal worden, niet langer zullen voelen.

Islam tot grondslag van een blijvende beschaving

De menselijke beschaving, zoals die tegenwoordig is, is in feite – of het denkbeeld haar aanstaat of niet – op religie gebaseerd. De religie heeft een toestand van beschaving mogelijk gemaakt, die de menselijke samenleving herhaaldelijk voor problemen heeft behoed. Wanneer haar geschiedenis willekeurig wordt nagezocht, wordt duidelijk dat er steeds wanneer zij begon te wankelen een nieuwe religieuze impuls klaarstond om haar voor volslagen ondergang te behoeden. Niet alleen dat een beschaving, die enige aanspraak op duurzaamheid maakt, slechts op een morele basis kan rusten en dat ware en verheven moraal slechts door geloof in God worden ingegeven, maar zelfs de eenheid en samenhang van tegen elkaar strijdende elementen van de menselijke samenleving, zonder welke enige beschaving onmogelijk kan blijven bestaan, worden het best teweeggebracht door de verenigende kracht van de godsdienst.

Er wordt vaak beweerd, dat religie verantwoordelijk is voor veel haat en bloedvergieten in de wereld, maar een vluchtige blik op de geschiedenis van de religie zal aantonen dat dit een schromelijke misvatting is. Liefde, eendracht, medegevoel, welwillendheid jegens de mensheid is altijd de boodschap van elke religie geweest, en ieder volk leerde deze volstrekt noodzakelijke lessen in haar ware zuiverheid door de geest van onbaatzuchtigheid en dienst, die werd ingeblazen door te geloven in God. Indien er baatzucht, haat en bloedvergieten waren, waren zij er in weerwil van de religie en niet als gevolg van de boodschap van de liefde, die de religie bracht. Zij waren er omdat de menselijke natuur tot die daden geneigd is; en het voorkomen ervan toont slechts aan, dan een nog grotere religieuze ontwakning nodig is dat een waarachtiger geloof in God nog een schrijnende behoefte van de mensheid is. Dat mensen soms lage en onwaardige dingen doen, toont niet dat de edele gevoelens waardeloos zijn. Hieruit blijkt slechts dat de ontwikkeling ervan een dringender noodzaak is geworden.

Islam als de grootste verenigende macht ter wereld

Wanneer de éénmaking de ware grondslag van de menselijke beschaving is, waarmee niet de beschaving van één volk of één land wordt bedoeld, maar de mensheid als geheel, dan is de Islam ongetwijfeld de grootste beschavende macht die de wereld ooit heeft gekend of waarschijnlijk zal kennen. Veertien eeuwen geleden was het de Islam die de wereld ervoor behoede om in een afgrond van barbaarsheid te storten, die een beschaving te hulp kwam waarvan de grondslagen ondermijnd waren, en die een nieuwe grondslag begon te leggen en een volkomen nieuw bouwwerk van cultuur en zedenleer begon te stichten. Een nieuw denkbeeld van de eenheid van het menselijk ras als geheel, en niet de eenheid van een willekeurige natie, werd in de wereld ingevoerd. Zo'n machtig denkbeeld dat het volkeren aaneensmeedde, die sinds het ontstaan van de wereld tegen elkaar oorlog voerden. Het was niet alleen Arabië, onder de eeuwig twistende stammen van slechts een schiereiland, dat dit grote "wonder", zoals een Engelse schrijver het noemt, verricht werd¹ - een grootse wonder, waarbij alles in het niet valt. Dit wonder bevorderde niet alleen een hechte band tussen de strijdende stammen van een land, maar het stichtte ook een broederschap van alle volkeren van de wereld en verenigde zelfs degenen, die niets met elkaar gemeen hadden, behalve hun gemeenschappelijke mensheid. Het deed verschillen in kleur, ras, taal, geografische grenzen en zelfs cultuurverschillen verdwijnen. Het verenigde de ene mens met de andere, en de harten van de mensen in het verre oosten beginnen in harmonie te kloppen met de harten van diegenen in het verre westen. Inderdaad bleek het niet alleen de grootste maar ook de enige kracht te zijn, die de mensen verenigde, want, terwijl het de andere godsdiensten slechts gelukt was de

¹ "Een meer verdeeld volk zou moeilijk te vinden zijn, tot plotseling het wonder plaatsvond. Een man stond op, een man, die door zijn persoonlijkheid en zijn aanspraak op rechtstreekse Goddelijke leiding werkelijk het onmogelijke tot stand bracht - nl. de vereniging van al deze tegen elkaar strijdende partijen" (*The Ins and Outs of Mesopotamia*, blz 99).

verschillende elementen van een enkel ras te verenigen en had zij de tegen elkaar strijdende en onenige elementen van de mensheid tot harmonie gebracht. Welk een grote kracht het was bij het herstel van de mens in zijn verloren beschaving, wordt door een Europese schrijver bevestigd¹: “In de vijfde en zesde eeuw stond de beschaafde wereld op de rand van de chaos. De oude emotionele culturen, die beschaving mogelijk hadden gemaakt, aangezien zij de mensen een gevoel van eenheid en eerbied voor hun regeerders hadden gegeven, waren te gronde gegaan en men had niets gevonden, geschikt om haar plaats in te nemen.... “Het scheen toen, dat de beschaving, voor de opbouw waarvan vierduizend jaren nodig waren geweest, de ontbinding nabij was en dat de mensheid waarschijnlijk tot die toestand van barbaarsheid zou terugkeren, waarin elke stam en groep tegen de naaste was en orde en recht onbekend waren... De oude op de stam betrekking hebbende sancties, hadden haar macht verloren... De nieuwe door het Christendom geschapen sancties brachten verdeeldheid en verderf teweeg in plaats van eenheid en orde... De beschaving stond, als een reusachtige boom, waarvan het loof zich tot de buitenwereld had uitgestrekt... te wankelen... door en door rot... Was er een emotionele cultuur, die ingevoerd zou kunnen worden om de mensheid wederom tot eenheid te brengen en om de beschaving te redden?”

En als hij daarna over Arabië spreekt, zegt de geleerde schrijver: “Onder deze mensen werd de man geboren, die de gehele bekende wereld van oost en zuid zou verenigen”.²

Islam als de grootste en geestelijke macht ter wereld

De Islam legde dus de grondslag voor een eenmaking van de mensheid, waarvan geen andere hervormer of religie ooit heeft gedroomd, tot een broederschap van mensen die geen scheiding van kleur, ras, land, taal of zelfs

van rang kennen. Tot de eenheid van het menselijk ras, waarboven het menselijk begrip niet kan gaan. Hij erkent niet alleen de gelijkheid van de burgerlijke en staatkundige rechten van de mensen maar ook die van hun geestelijke rechten. “De mensheid vormt één natie” (2:213) is de basis van de leerstelling van de Islam, en om die reden erkent hij, dat elk volk de geestelijke gave van de openbaring heeft ontvangen. Maar het stichten van reusachtige broederschap van alle mensen is niet het enige wat de Islam tot stand heeft gebracht. Even groot is de ongeëvenaarde verandering, die de Islam in de wereld heeft teweeggebracht, want de Islam heeft bewezen dat het een geestelijke macht is, waarvan het menselijk ras de gelijke nooit heeft gekend. De wonderbaarlijke verandering van wereldtoestanden bracht hij teweeg in een ongelooflijk klein tijdsbestek. Hij vaagde de laagste vormen van bijgeloof, de schromelijkste onwetendheid, de grove immoraliteit, de slechte eeuwenlange gewoonten in minder dan een kwart eeuw weg. Dat zijn geestelijke overwinningen ongeëvenaard zijn in de geschiedenis, is een onloochenbaar feit, en vanwege deze ongeëvenaarde geestelijke verandering, die de Heilige Profeet Mohammed heeft teweeggebracht, wordt hij erkent als de “meest succesrijke van alle profeten en religieuze persoonlijkheden” (En Br., art. Koran).

Islam biedt een oplossing voor de grote wereldproblemen

De Islam maakt aanspraak op de aandacht van iedere denker, niet alleen omdat zij de meest beschavende en de grootste geestelijke kracht ter wereld is, maar ook omdat zij een oplossing voor de meest verbijsterende problemen biedt, waarvoor de mensheid tegenwoordig staat. Het materialisme, dat in de moderne tijden het ideaal van de mensheid is geworden, kan nooit vrede en onderlinge vertrouwen onder de volkeren van de wereld teweegbrengen. Het is het Christendom nog steeds niet gelukt het rassenvooroordeel weg te werken. De Islam is de enige kracht, die er al in geslaagd is die verschillen teniet te doen en alleen door de Islam kan dit grote probleem van de moderne wereld worden opgelost. De

¹ J.H. Denison, *Emotion as the Basis of Civilization*, blz. 265 – 268.

² J.H. Denison, *Emotion as the Basis of Civilization*, blz. 296.

Islam is vóór alles een internationale godsdienst en slechts voor het grootse internationale ideaal van de Islam – het ideaal van de gelijkheid van alle rassen en van de eenheid van het menselijk ras – kan de vloek, van het nationalisme, dat voor de beroeringen van de oude moderde wereld aansprakelijk was en nog steeds is, worden weggevaagd.

Maar zelfs binnen de grenzen van een volk of land kan er geen vrede zijn, zolang een juiste oplossing van de grote problemen betreffende het vermogen en sekse niet worden gevonden.

Europa is, van het vermogensprobleem betreft, tot beide uitersten vervallen, tot het kapitalisme en bolsjewisme. Er bestaat ofwel de neiging vermogen bij de grote kapitalisten te concentreren, of om door gemeenschap van het vermogen de luie en ijverige op gelijke hoogte te brengen. De Islam biedt de juiste oplossing door de arbeider het loon voor zijn arbeid te verzekeren, groot of klein, naar verhouding van de innerlijke waarde van het werk, en ook door de arme een aandeel in het vermogen van rijke toe te wijzen. Terwijl de eigendomsrechten in hun volste zin gehandhaafd worden, wordt er dus een regeling getroffen tot gelijkmaking van toestanden, door een deel van het vermogen van de rijken te nemen en onder de armen te verdelen, volgens het beginsel van de *zakat* (or armenbelasting, een verplichte liefdadigheid) en ook door een min of meer gelijke verdeling van eigendom onder erfgenamen na de dood van de eigenaar. Zo merkt een Europese orientalist vóór het slot van zijn boek op: “In de westerse wereld be- waart de Islam nog altijd het evenwicht tus- sen de overdreven tegenstellingen. Omdat hij evenzeer tegen de anarchie van het Europese nationalisme is als tegen de organisatie van het Russische communisme is, is hij nog niet bezweken voor die kwelling van de econo- mische zijde van het leven, die kenmerkend is zowel voor zijn tegenwoordige Europa als voor het tegenwoordige Rusland. Zijn sociale zedenleer is bewonderenswaardig op- gesomd door prof. Massignon: ‘De Islam

heeft de verdienste, de gelijkheidsgedachte voor te staan, dat iedere burger een tiende aan de geldmiddelen van de gemeenschap bijdraagt; hij staat vijandig tegenover onbepaalde wisseling, tegenover bank- kapitaal, staatsleningen, indirecte belastingen op voorwerpen die tot de primaire behoefte behoren, maar houdt zich aan de rechten van de vader en de echt- genoot, aan het privaatbezit en han- delskapitaal. Ook hier houdt hij het midden tussen de leer van de bourgeois-kapitalisme als het bolsjewistische communisme”.¹

Evenzo is de oplossing van het seksuele vraagstuk, die de Islam biedt, de enige die het gezin een definitieve vrede kan verzeke- ren. Er is noch de vrije liefde, die alle banden van de sociale verhoudingen losmaakt, noch de onverbreekbare band tussen man en vrouw, die mening huis in een ware hel ver- randert. En door deze en honderd andere vraagstukken, die de menselijke geest tegenwoordig verbijsteren, op te lossen, kan de Islam, zoals de naam alleen al aanduidt, het menselijk ras de ware vrede brengen.

[\(Return to Contents\)](#)

Italian article

Sura 114 -

An-Nâs (Gli uomini)

By **Abdul Jalil (Guido) Travaglioni**

Italy

(Sura Meccana di 6 ayat)

Nel nome di Allah, il Compassionevole, il Misericordioso.

1. Di': «Mi rifugio nel Signore degli uomini,	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ
2. Re degli uomini,	مَلِكِ النَّاسِ
3. Dio degli uomini,	إِلَهِ النَّاسِ
4. contro il male del sussurratore furtivo,	مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ
5. che soffia il male nei cuori degli uomini,	الَّذِي يُوسِّسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ
6. che [venga] dai jinn o dagli uomi- ni».	مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ

Breve Eseggesi

Questa sura – anche se alcuni commenta-

¹ H.A.R. Gibb, Whither Islam, blz. 378-379.

tori l'hanno considerata Medinense – è sicuramente Meccana in quanto fu rivelata unitamente alla Sura 113 che è indubbiamente Meccana (ed è simile, quanto ai contenuti alla 114), da qui – secondo tale concetto – non vi possono essere dubbi circa la sua rivelazione alla Mecca.

Il pericolo acceca continuamente gli uomini attraverso e per effetto di quello che sussurra Shaytan, ed i jin al fine di accaparrarsi e prendere possesso del cuore e dell'anima umana. Ma, a ben vedere, tale azione si rafforza quando l'uomo si eleva in posizioni più alte e più importanti, laddove le tentazioni sono più forti e potenti, sviandolo dalla retta via e conducendolo verso il peccato attraverso la tentazione.

Premesso che il Profeta (pbsl) costituisce un esempio, un modello, una guida, per l'umanità, Allah (s.t.) ordina lui di rifugiarsi nell'Altissimo, dalla malizia e dai tentatori.

Si racconta in un hadith che il Profeta (pbsl), essendo gravemente ammalato, venne visitato dagli Angeli Gabriele e Michele: Gabriele si pose seduto vicino alla testa del Profeta (pbsl) e Michele seduto ai suoi piedi. Gabriele recitò la Sura Al-Falaq e Michele la Sura An-Nas. Questo ci fa comprendere che queste due Sure sono importanti al fine di scacciare Shaytan e liberare dal male (e dalle tentazioni), sanando l'anima dell'uomo.

Vediamo quindi i singoli versetti:

1. Di': «Mi rifugio nel Signore degli uomini,
2. Re degli uomini,
3. Dio degli uomini

La particolarità di questi tre versetti iniziali è quella di precisare i tre grandi attributi di Allah (s.t.): "Rububiiat" (Signoria – v. 1), "Malekiiat" (Regno – v. 2), "Uluhiat" (Divinità – v. 3).

Alcuni commentatori ritengono – indubbiamente con ragione – un vincolo diretto di questi tre elementi/attributi con l'educazione dell'essere umano, la sua salvezza e gli artigli

della tentazione.

Il significato del v. 1, ossia il rifugiarsi in Allah (s.t.) è quello di porsi in ogni senso sotto la protezione di Allah (s.t.), allontanandosi da azioni, programmi e pensieri satanici.

E' però da precisare come il "rifugiarsi in Allah" non è soltanto esplicitarlo a parole, ma soprattutto porsi in tutti i sensi sotto la protezione di Allah (s.t.), rifuggendo pensieri satanici, azioni peccaminose, ma seguendo il messaggio divino al fine di raggiungere una perfezione interiore.

Con il termine "Birabbi An-Nās(i)" testimoniamo la signoria di Allah (s.t.) seguendo i Suoi insegnamenti e predisponendoci ad ascoltarli, mentre con il termine "Maliki An-Nās(i)" testimoniamo di essere servi ubbidienti e con il termine "Ilahi An-Nās(i)" testimoniamo che la nostra devozione è volta ad adorare soltanto Allah (s.t.) ed a nessun altro.

Non par dubbio che tali attributi costituiscono l'essenza del credere e della fede in generale in Allah (s.t.), quale mezzo di salvezza e quale prevenzione dai pericoli satanici.

4. contro il male del sussurratore furtivo,
5. che soffia il male nei cuori degli uomini,
6. che [venga] dai jinn o dagli uomini».

Nel versetto 4 troviamo un vocabolo molto interessante: "Waswāsi": il suo significato è da ritenere quello di un "piccolo rumore", ma occorre porlo in relazione con la parola che lo precede ("Min Sharri-l") e quindi possiamo attribuire al vocabolo il termine di "sussurro/sussurratore", ossia quel male (pensieri malvagi) che è simile al sussurro che ci arriva all'orecchio e che ci fa entrare in un vortice peccaminoso, disobbedendo ad Allah (s.t.).

E' interessante notare come la parola "Janas" viene dalla radice "Junus" e ne costituisce il superlativo. La traduzione è quella di "dissimulare", "retrocedere", "ritornare indietro", ma anche "nascondersi", "occultarsi" in quanto il diavolo retrocede, si va a nascondere al sentire il nome di Allah (s.t.) e per questo il Dikr è

un modo per allontanare il maligno (anche solo presente nei pensieri dell'uomo). In sostanza la ripetizione continua e costante del nome di Allah (s.t.) e la continua recitazione del Dikr in particolare non permette neanche di pensare al male e men che meno commetterlo, anche in quanto il maligno è astuto e sussurra all'uomo il male facendo sì che l'uomo stesso arriva a pensare che il suggerimento venga dalla propria anima: la falsità appare realtà, la devianza appare adorazione, sì che i programmi del maligno siano occulti (il termine "waswasilkannas" si riferisce, infatti a "tentatori occulti").

Il Profeta (pbsdl), al proposito, disse infatti: "fahunalika iastaulesh shaitan ala auliaehi" (Lì è dove Shaitan domina i suoi amici).

L'ultimo versetto ci avverte che i tentatori (dissimulanti), siano essi uomini o siano essi jinn, si trovano ovunque, ossia non in un gruppo definito, al fine di invitarci ad essere sempre vigili, a proteggerci mediante il dikr, la preghiera e cercando sempre rifugio in Allah (s.t.) riconoscendone la Sovranità e ponendosi come obbedienti al Suo volere, tant'è che Allah (s.t.) ha detto: "Gli angeli scendono su coloro che dicono: nostro Signore è Allah», e che perseverano [sulla retta via]. [Dicono loro:] «Non abbiate paura e non affliggetevi; gioite per il Giardino che vi è stato promesso" (Corano, 41:30). Che Allah (s.t.) ci guidi e ci aiuti nel nostro cammino, rafforzando la nostra fede. [\(Return to Contents\)](#)

RELIGIONE! RELIGIONE!

By Lucaa del Negro

(From: blog.mashallah-book.com)

"Il senso di un significato superiore dell'esistenza è ciò che innalza l'uomo al di sopra della sua condizione elementare" scriveva lo psichiatra, filosofo, antropologo *Carl Gustav Jung negli anni '50*; oggi, come allora, questa

analisi viscerale e limitante del pensiero umano inserito nel contesto fallimentare biochimico a mo' di cancrena riemerge con forza, in una tras-

formazione energetica molecolare che surclassa l'attività cerebrale, intellettuale, di pensiero puro.

Oggi, la richiesta di Religione da parte delle masse spesso inconsapevoli della natura del progetto divino per questa indagine di parte, è enorme ed abnorme, epocale!

Già inserito e contestualizzato l'incipit in "materiale umano", attività di risulta, la quale, per la legge dell'entropia, troverà rimedio in altra componente umanoide considerata oggi la politica sociale come evanescenza (spettacolo) e quindi ricerca delle masse esasperata di Religione, (vedi articolo "<https://autorenegro.org/il-poco-discreto-fascino-del-capitalismo-the-less-discrete-charm-of-capitalism/>" sul mio blog) ogni movimento umano di cui ci apprestiamo alla verifica, è per la sua natura una richiesta di religiosità o, identità umanistica da porsi come condizione per la Religione stessa. Le funzioni degli operatori sociali, dei medici seguaci di **Ippocrate** e professionisti del settore dell'aiuto solidale eccetera, oggi adoperati nella commistione operativa e di emergenza con i religiosi, non sono sufficienti a garantire ciò che la Religione in qualche maniera ha garantito e garantisce. Entro 15 e forse al massimo 20 anni da questa parte, la Popolazione mondiale è destinata a raddoppiare, laddove la miseria delle condizioni sarà l'unica evidenza capace di mostrarsi con quella ferocia che è essa stessa natura esistenziale.

Dove giacciono i teologi ed i rappresentanti dell'intelligenza della nostra epoca? Perché essi si nascondono dietro ai carnali fallimenti?

"Mā shā' Allāh (XXI century schyzoid man)" si presta ad un primo soccorso, a tratti oltraggioso. (Ogni sostegno atto alla diffusione del testo sponsorizzato da questo blog, potrà definire di quale entità l'oltraggio si compone; QUI puoi dimostrarlo onorevolmente. [Donat!](#))

[\(Return to Contents\)](#)

[Spanish Article](#)

Las diferencias con nuestros hermanos de Ahl Sunnah

En el artículo anterior de la revista "The Light" prometí que en publicaciones posteriores trataría los puntos cruciales que nos hacen diferentes de nuestros hermanos sunnitas. El objetivo de este trabajo investigativo es que el lector no musulmán y musulmán gane en conocimiento sobre nuestras creencias y permita disipar todas las dudas y malentendidos que existen sobre el islam Ahmadiyya. Tengo fé que mediante este trabajo nos acerquemos más para crear la verdadera unidad islámica basada en la sumisión a la voluntad de Allah y la paz que significa "Al Islam".

A continuación y como prometimos vamos a reflejar los principales puntos que nos diferencian de nuestros hermanos sunnitas. Lo vamos a organizar en el siguiente orden:

- Primero expondré las creencias de los musulmanes de Ahl Sunnah.

- Seguidamente daré la visión de la comunidad Ahmadiyya sobre ese punto en particular y así haremos con cada uno de los aspectos a tratar. Comencemos!

1- Ahl Sunnah:

En general creen que después del Santo Profeta Muhammad (SAW) vendrá otro profeta (Jesús que la paz de Dios sea con él). Los sabios de Ahl Sunnah se basan en los hadices para realizar esta afirmación.

Ahmadies:

En cambio creemos que el Santo Profeta Muhammad (SAW) fue el último profeta y, después de él, ningún profeta puede venir ahora, ya sea un profeta antiguo o un profeta nuevo algo que está sustentado por el sagrado Corán cuando afirma que Hazrat Muhammad (SAW) fue el sello de los profetas. También tenemos hadices donde el mismo mensajero de Allah confiesa que después de él no hay profetas.

خاتم النبيين (Khatam an-Nabijjin) en islam el título dado profeta Muhammad. Aparece en Corán 33:40:

Muhammad no es el padre de ninguno de sus hombres, pero es el Mensajero de Dios y el sello de los profetas. ¡Dios lo sabe todo!

NO HAY PROFETA DESPUÉS DE MÍ (لا نبي بعدي) "[Sunnan Tirimdhhi, Hadith # 2202]

2- Ahl Sunnah:

Creen que el profeta Jesús está vivo en el cielo.

Ahmadies:

Está escrito en el Sagrado Corán que Jesús murió. No murió en la cruz, pero fue bajado vivo y escapó de Palestina. Creemos que Jesús y María fueron a Cachemira. En Pakistán, en un pueblo de montaña llamado Muree hay una tumba conocida como la tumba de Lady Marry (señorita María). Hay una tumba en Sri Nagar que se cree que es la tumba de Jesús. El hermano de Jesús fue al sur de la India y comenzó una iglesia allí. Hace muchos años el imám Shahid Aziz de nuestra comunidad Ahmadiyya Lahore en Londres visitó las ruinas de una antigua civilización en Taxila, Pakistán. Taxila está cerca de Islamabad. Allí vió un estanque seco. Había una tabla que decía que "Jesús y María pasaron por ese lugar y que Jesús solía lavar a los enfermos en el estanque y sanarlos". Los cristianos todavía van allí y ponen agua en ese estanque y lavan a los enfermos con la esperanza de que los enfermos se curen. Esta y otras tradiciones y evidencias históricas sustentan la teoría sostenida por la comunidad Ahmadiyya Lahore.

3- Ahl Sunnah:

Creen que Jesús, hijo de María, descenderá de los cielos.

Ahmadies:

Nosotros los ahmadies creemos que un reformador musulmán cuya condición es simi-

lar a la de Jesús vendrá (se llama metafóricamente Jesús hijo de María), al igual que Hazrat Ali es llamado metafóricamente "El León de Allah". Los ahmadies argumentan que se trata de una persona con las características y atributos de Jesús pero no de Jesús en carne y huesos o de una segunda venida de él.

4- Ahl Sunnah:

Creen que Jesús tendrá a otra persona llamada Mahdi(guiado) con él y que harán una guerra con los no musulmanes.

Ahmadies:

Creemos que el Mesías y Mahdi es una sola persona. Se le llama Mesías porque reformará a los cristianos y Al Mahdi porque reformará a los musulmanes.

5- Ahl Sunnah:

Rechazan a Hazrat Mirza Ghulam Ahmad.

Ahmadies:

Creemos que fue el reformador o Muyaddid para quien el Santo Profeta usó los títulos de Mesías y Mahdi debido a muchas evidencias y señales que mostró durante su vida. En el próximo artículo en español de la revista "The Light" vamos a citar algunas de estas señales y evidencias que convencieron a los primeros musulmanes que aceptaron a Hazrat Mirza Gullam Ahmad y que ayudaran al lector a tener certeza sobre este asunto.

6- Ahl Sunnah:

Creen que yihad significa "guerra santa".

Ahmadies:

Creemos que Jihad significa "esfuerzo" y la lucha contra nuestros propios deseos y bajas pasiones. Puede que tengas que luchar si te atacan con la espada, pero esa es la única vez que un musulmán empuña la espada. Si te atacan con literatura, respondes con literatura.

7- Ahl Sunnah:

Creen que los no musulmanes no tienen derecho a predicar o practicar su religión en un país donde los musulmanes son mayoría o sí lo hacen están sujetos a ciertas regulaciones.

Ahmadies:

El Sagrado Corán afirma:

"no hay coacción en la religión" capítulo (Sura) 2, aleya(versículo) 256.

"Si tu Señor lo hubiese querido habría hecho que la humanidad entera creyera en una sola religión, pero Dios, alabado sea, prescribió dejar a los humanos en libre albedrío" (11:118).

Por lo que todos tienen derecho a predicar y practicar su religión libremente y deben estar protegidos por el gobierno musulmán como sucedió en los tiempos de los Califas Rashidun.

8- Ahl Sunnah:

Dicen que un gobierno musulmán puede declarar a las personas musulmanas o kafir(incrédulo o hereje).

Ahmadies:

Basados en el Corán y los hadices afirmamos que esto está prohibido por el Santo Profeta Muhammad(SAW) y que todos los recitadores del kalimatu shahada son musulmanes.

9- Ahl Sunnah:

Dicen que en el Sagrado Corán falta parte de la revelación enviada al Santo Profeta (ayat rajm y surah wallayat).(No todos los musulmanes creen esto).

Ahmadies:

Estamos convencidos que toda la revelación profética está en el Sagrado Corán porque Allah prometió proteger Su revelación.

10- Ahl Sunnah:

Dicen que Allah ya no habla a los seres humanos.

Ahmadies:

Decimos que Allah siempre les hablará a los humanos que no son profetas como lo hizo con María y otras personas.

11- Ahl Sunnah:

Dicen que se derogan algunos versículos del Sagrado Corán.

Ahmadies:

Nosotros creemos que ningún versículo del Sagrado Corán puede ser derogado.

12- Ahl Sunnah:

Dicen que el Santo Profeta se casó con Hazrat Aysha cuando ella tenía 9 años.

Ahmadies:

Basándonos en distintos hadices afirmamos que Aisha tenía al menos 19 años pero probablemente 22 cuando se casó con el profeta y estas tradiciones son bien conocidas.

13- Ahl Sunnah:

Dicen que las mujeres deberían quedarse en casa, recibir muy poca educación y simplemente servir a sus maridos porque las mujeres son inferiores a los hombres(No todos los musulmanes creen esto).

Ahmadies:

Decimos que hombres y mujeres tienen los mismos derechos y que las mujeres deben recibir educación y trabajar si quieren.

14- Ahl Sunnah:

Dicen que un hombre puede simplemente divorciarse y echar a una mujer de la casa, pero una mujer no tiene derecho a divorciarse de un hombre(no todos los musulmanes tienen esta creencia).

Ahmadies:

Pensamos que esto no es cierto. Todos los divorcios deben realizarse a través de los tribunales y las mujeres tienen el mismo derecho a divorciarse de sus maridos.

Estas son algunas de las diferencias entre los musulmanes ahmadies y los musulmanes de Ahl Sunnah. Si analizamos cada punto con honestidad y racionalidad el lector podrá realizar sus propios análisis y de esta manera sacar conclusiones que le permitan seguir el camino que considere más justo y apegado al verdadero islam, el islam del profeta Muhammad (SAW), un islam libre de ignorancia y fanatismo. No olvidemos que mientras en la Europa medieval se censuraba todo aquello que no estuviera acorde a los dogmas y enseñanzas cristianas en el Oriente islámico la práctica correcta de las enseñanzas del islam fue la que condujo a los musulmanes de la antigüedad a levantar grandes imperios donde florecieron las ciencias, la filosofía, el arte y la medicina siendo los mismos musulmanes los principales protagonistas de esos avances y grandes descubrimientos. En la actualidad en cambio se ha traspulado ese orden y vemos que los países árabes han quedado estancados y sus sociedades son afligidas por guerras civiles, desigualdades, pobreza y movimientos radicales que supuestamente practican un islam "ortodoxo" que no permiten a los musulmanes desarrollar todo su potencial y alcanzar nuevamente la edad de oro del islam.

"Mientras vivamos en la ignorancia, seremos siempre los unos enemigos de los otros"

[\(Return to Contents\)](#)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Founders of the first Islamic Mission in the UK - established 1913 as the Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk